

Sygn. akt V CNP 41/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi A. K. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w O. z dnia 5 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa A. K. B.

przeciwko C. G.

o dopuszczenie do współposiadania i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 grudnia 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. K. B. przeciwko C.G. o dopuszczenie do współposiadania istniejącego kanału kominowego, umożliwiającego instalację centralnego ogrzewania oraz o zasądzenie od pozwanej kwoty 18 023 zł tytułem odszkodowania, wyrokiem wstępnym z dnia 8 maja 2013 r. uznał oba roszczenia za usprawiedliwione co do zasady.

Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2 400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zauważył, że w odniesieniu do roszczenia o dopuszczenie do współposiadania, dochodzonego w trybie procesu na podstawie art. 206 k.c. nie zachodziły przewidziane w art. 318 § 1 k.p.c. przesłanki pozwalające na wydanie wyroku wstępnego, roszczenie takie bowiem Sąd pierwszej instancji mógł jedynie uwzględnić albo oddalić. Uwzględnieniu tego żądania stoi natomiast na przeszkodzie szereg okoliczności. W świetle opinii kominiarskich nie ulega wątpliwości, że do jednego kanału kominowego może być podłączony tylko jeden piec centralnego ogrzewania i dlatego już tylko z tej przyczyny dopuszczenie powódki do współposiadania wspomnianego kanału nie jest możliwe. Poza tym, ze względu na wycięcie rur łączących system grzewczy powódki z piecem podłączonym do kanału kominowego, korzystanie z tego pieca do ogrzewania mieszkania powódki nie jest możliwe. Cel, do którego zmierza powódka może być osiągnięty jedynie w postępowaniu nieprocesowym, w którym sąd nie jest ściśle związany żądaniem wniosku i może określić sposób korzystania z kanału kominowego odmiennie niż tego żąda wnioskodawca, co nie może nastąpić w procesie (art. 321 k.p.c.).

Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał także roszczenie o odszkodowanie, ponieważ analiza zebranego materiału prowadzi do wniosku, iż strony uzgodniły sposób rozdzielania instancji centralnego ogrzewania.

W dniu 4 grudnia 2015 r. powódka A. K. B. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 5 grudnia 2013 r., zarzucając, że Sąd naruszył przepisy:

- art. 28 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 7a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414 ze zm.; obecnie: jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 290 ze zm. – dalej: „Pr.bud.”) przez przyjęcie, że pozwana nie wyrządziła powódce szkody, ponieważ mogła zdemontować wspólny piec centralnego ogrzewania w celu zastąpienia go nowym, przeznaczonym wyłącznie do ogrzewania jej mieszkania, podczas gdy – zgodnie z art. 28 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 7a Pr.bud. – roboty budowlane polegające na przebudowie można rozpocząć jedynie na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę, której pozwana nie miała;

- § 97 ust. 1 w związku z § 3 pkt 12 rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690 ze zm.; obecnie: jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1422 – dalej: „rozporządzenie z dnia 12 kwietnia 2002 r.”) przez przyjęcie, że pozwana nie wyrządziła powódce szkody, ponieważ mogła zdemontować wspólny piec centralnego ogrzewania znajdujący się w piwnicy o wysokości 1,78 m w celu zastąpienia go nowym, przeznaczonym wyłącznie do ogrzewania jej mieszkania, podczas gdy według powołanych przepisów wysokość pomieszczenia technicznego nie powinna być mniejsza niż 2 m, jeżeli inne przepisy nie określają większych wymagań, co oznacza, że piwnica nie mogła służyć za miejsce do lokalizacji nowego pieca.

Skarżąca twierdziła, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z przepisami art. 28 ust. 1 w związku z art. 3 pkt 7a Pr.bud. oraz z § 97 ust. 1 w związku z § 3 pkt 12 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni

lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Przechodząc od powyższych uwag natury ogólnej do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi trzeba zauważyć, iż przedstawiony przez skarżącą wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni powołanych w skardze przepisów prawa.

Zgodnie z art. 424¹⁰ zdanie pierwsze k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Związanie granicami podstaw oznacza natomiast, że Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę, może uwzględnić tylko te naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały przez skarżącego przytoczone w wypełnieniu obowiązku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. Jest również związany wskazaniem przez skarżącego przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok – jego zdaniem – jest niezgodny.

Przytoczone reguły uszły uwagi skarżącej, powołała się bowiem wyłącznie na przepisy prawa administracyjnego, które nie stanowią podstawy dochodzonych roszczeń cywilnoprawnych.

Konkludując, trzeba stwierdzić, że wniesiona skarga musi być uznana za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

